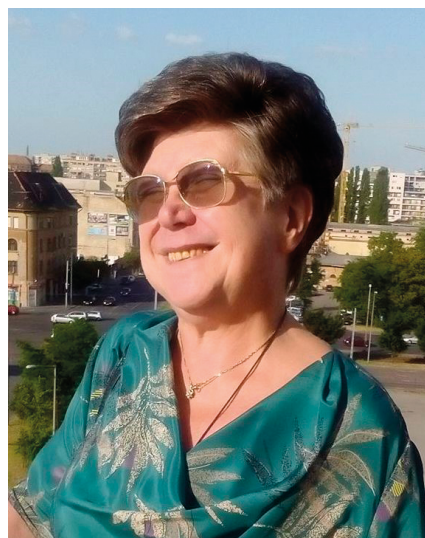

Búcsúunk két volt csoporttársunktól

A sors kegyetlen fintora, hogy egy hónapon belül a „COVID, ez a kegyetlen koronás gyilkos” két volt csoporttársunk életét is elragadta. Veszteség érte az 1972-ben végzett fogorvos évfolyamot és annak „J” csoportját. Először Dr. Pölöskei János távozott tőlünk november végén, majd Dr. Varga Judit december 14-én. Megrendülve és fájó szívvel búcsúunk tőlük. Mindannyian 1967 szeptemberében kezdtük meg tanulmányainkat és töltöttünk együtt öt feledhetetlen évet a diploma megszerzéséig.

Dr. Varga Judit kedves csoporttársam édesanyjával élt együtt, nagyon ambiciózus, érzékeny, tanulni vágyó, színes és nagyon művelt személyiség volt. Jól és szorgalmasan tanult, és végül cum laude diplomával lett fogorvos. Jól emlékszem rá, amikor II. éves korunkban mi együtt rektori pályázatot készültünk írni *A ductus parotideus (Stenon) korróziós anatómiája* címen. Heteket töltöttünk az Anatómiai Intézetben Csányi Károly doktor vezetése alatt a hatalmas kutyafejekkel, s megkíséreltük kanulálni a Stenon-vezetékkel, nem sok sikerrel. Végül a természet és a kísérleti alanyok enyészete vetett végett vizsgálatainknak, így első közös kutatómunkánk nem volt sikeres. Az egyetem elvégzése után Judit több helyen dolgozott, majd megnyert egy japán tanulmányutat, ahol nemcsak az országgal esett szerelemben, de megismerte későbbi gyermeke apját is, akivel Budapesten kötött házasságot. Ennek gyümölcse lett egyetlen fia, aki élete végéig Judit büszkesége és szemefénye volt. Japán gyökeresen megváltoztatta Judit szakmai pályafutását: egyre jobban eltávolodott a fogorvosi praxistól és japán nyelvi fordító, tolmács és idegenvezető lett. Csak nagyon kevesen uralták úgy ezt a nehéz nyelvet és írásrendszert, mint ő. A 2010-es évek után egészsége fokozatosan romlott, és végül egy krónikus osztály betegeként kapta meg a COVID fertőzést, amely amúgy is gyenge szervezetét napok alatt legyűrte. Bár elszakadt első hivatásától, emlékét, mint a J/3 csoport egyik legszínesebb tagját, örökre megőrizzük szívünkben. Judit, nyugodjál békében!

Dr. Pölöskei János barátom, kedves kollégám és egy ideig páciensem halála nagyon megrendített. János, akit mindenki csak „Pölös”-nek hívott, csoportunk egyik legkedvesebb, legbarátságosabb tagja volt. Mindenki szerette és talán nem is volt olyan évfolyamtársunk, akivel ne lett volna jó viszonyban. A tantermi előadások szüneteiben, vagy az Anatómia Intézet kertjében lévő padon sokat beszélgettünk. Akkor még mindenki járt előadásra, a szünetekben beszélgettünk, és nem SMS útján értekeztünk, mint ahogyan ma szokás. Nagyon jó közösség voltunk. János nem volt szálfatermetű, sok csoporttársa majd egy fejjel magasodott fölé, de ez őt soha nem zavarta, sőt talán ezért is volt csoportunk kedves és közkedvelt „Benjaminja”.

Ő is jól tanult, cum laude minősítéssel végzett. Az egyetem után többször találkoztam vele a Kiegészítő Parancsnokságokon, ahol korábbi gyermekbetegségünk miatt első menetben mindkettőnket alkalmatlannak találtak. 1973 májusában azonban kaptunk egy utolsó behívót a Központi Honvéd Kórház felülvizsgáló orvosához, ahol az orvos százados elég nyersen közölte velünk (a lógosokkal), hogy ha tudunk fogorvosként dolgozni, akkor minket is elvisznek katonának, nincs apelláta. Végül Jánost behívták, rólam (szerencsére) örökre megfeledezett a HM. Azonban ez a véletlen, hogy János barátomat behívták, egész életére meghatározó lett, hiszen végül hivatásának választotta az aktív katonai szolgálatot, és magas rangban, mint a HM fogorvosa és szak-

tanácsadója, fejezte be aktív katonai orvosi karrierét. Kiváló munkájáért több magas katonai kitüntetésben is részesült. Megszerezte a szájsebész szakvizsgát, és 1985-től a győri Petz Aladár Megyei Oktató Kórház főorvosa lett, majd egyre magasabb katonai rangban a HM szájsebészeként dolgozott. Szerette a vidéki életet, és ennek is köszönhető, hogy 2007-ben egy kis nyugat–dunántúli faluban, Sokorópátkán fogorvosi rendelőt nyitott, ahol feleségével együtt praktizált. Sokszor találkozhattam Jánossal továbbképzéseken, kongresszusokon, és egy ideig parodontális panaszai miatt páciensként is találkoztunk. Nagyon mély érzésű, hívő, Isten-tisztelő ember volt, és a falu közösségének meghatározó személyisége lett. A sors kegyetlensége, hogy kezelés közben egyik betegétől kapta el a fertőzést, amely végül leküzdötte szervezetét. Mivel János mindvégig aktív katonatiszt is volt, elmondhatjuk hogy szolgálat közben érte a halálos támadás.

Kedves János, szomorú szívvel búcsúzom tőled mint volt csoporttársamtól, mint barátomtól, mint kedves kollégámtól. Kedves Pölös! Nyugodjál békében!

Dr. Gera István
FOK 1972 J/3 csoport